

שלוש טוות

איטליה

במשפחה אחת חיה בת יפה, אך אכלנית גדולה. לא הספיקה לה צלחת מרק אחת, ואמא נאלצה להגיש לה מרק צלחת אחרי צלחת ולספור - "אחת, שתיים, שלוש.."
וכשהגיעה לצלחת שביעית הייתה נותנת לבת טפיחה על הכתף ואומרת "מספיק שבע!"
עבר פעם ליד ביתם רב-חובל צעיר ועשיר.
שמע את הקריאה והתעניין "מה זה 'מספיק שבע'?" האם התביישה להודות שיש לה בת גרגרנית כזו ואמרה:
"שבעה גלילי חוטים. הבת שלי זריזה מאוד

ומספיקה ביום אחד לטוות שבעה גלילים ועוד רוצה להמשיך. אמרתי לה שזה מספיק."
"אם כך, תני לי אותה לכלה. אני זקוק לאישה

חרוצה. אבחון אותה ואם היא כזו באמת,
אתחתן אתה."

הוא לקח את הנערה הביתה ואמר לה:
"ראי את הבגדים היפים והתכשיטים שיש לי
בבית. אם תהי לאשתי כל זה יהיה שלך. אבל
אני יוצא עכשיו להפלגה. אשאיר לך חדר מלא
סיבי פשתן. תשתדלי לטוות אותם לחוטים עד
שאחזור. אז נראה."

הוא נסע והנערה נשארה רק עם המשרתים.
הם האכילו אותה טוב, אבל היא חשבה רק על
הבגדים היפים ועל התכשיטים ועסקה רק
בהם. על הטוויה שכחה לגמרי.

עבר הזמן ורב-החובל אמור היה כבר למחרת
לחזור הביתה. רק אז נזכרה הנערה שאמרו

לה לטוות פשתן. מה היא תעשה עכשיו?
ישבה והתחילה לבכות. ופתאום דרך החלון
נכנסה אישה זקנה, בעלת ריסים ארוכים.
"אל תדאגי" אמרה הזקנה "באתי לעזור לך.
אתחיל עכשיו לטוות ואת רק תכרכי את
החוטים לסלילים."

עוד מעולם לא ראה מישהו מהירות טוויה כמו
של הזקנה הזו! לא עברה שעה וכל הפשתן
שבחדר הפך כבר לחוטים. אבל הריסים של
הזקנה נעשו ארוכים יותר מאשר האף שלה
והגיעו כמעט עד הסנטר.

כשהזקנה נפרדה הנערה שאלה:

"איך אוכל להודות לך?"

"אין לי צורך בדבר" ענתה הזקנה "רק תזכרי

להזמין אותי לסעודת החתונה שלך. תקראי
'קולומבינה!' ואבוא מיד. רק תזכרי - אם לא
תזמיני אותי החוטים האלה יהפכו שוב לפשתן
גולמי."

רב החובל הצעיר חזר ושיבח מאוד את
חריצותה של הנערה.
"ראי איזה בגדים יפים הבאתי מהנסיעה ואיזה
תכשיטים יקרים. אם נתחתן הם יהיו שלך."
אבל הוסיף שהוא יוצא להפלגה נוספת ומשאיר
לה חדר מלא גולמי משי לטווייה.

שוב הנערה נשארה לבדה ושוב היא לא ניגשה
בכלל לגלגל הטווייה אלה מדדה את השמלות
היפות וניסתה להתקשט באבני החן היפים
שתענוד כשתחתן עם רב-החובל. וכשנזכרה

שבעל הבית יחזור למחרת התחילה לבכות
ביאוש.
גם הפעם הופיעה בחדר אישה זקנה, בעלת
שפתיים בולטות וארוכות. גם הזקנה הזו
התחילה בטווייה ותוך שעתיים כל המשי היה
כבר כרוך בסלילים. וככל שמהר יותר היא
טווה, כך שפתיה נעשו ארוכות יותר ויותר.
כשהזקנה גמרה את העבודה אמרה, כמו
הקודמת "אין לי צורך בדבר. רק תזכרי להזמין
אותי לסעודת החתונה שלך. תקראי לי
'קולומברה' ואבוא מיד. אל תשכחי את שמי!"
רב-החובל חזר בבוקר ושאל:
"חוטי המשי מוכנים?"
"מזמן מוכנים!" ענתה הנערה.

"אני חייב להפליג עוד פעם אחד" אמר רב-החובל "הנה הבאתי שוב בגדים ותכשיטים יקרים. עם גם בזמן ההפלגה האחרונה הזו שלי תספיקי לטוות חוטי כתנה מזו שאני משאיר לך כאן, אני מבטיח לך שנערוך חתונה מפוארת."
כמו קודם, הנערה לא דאגה כלל לטווייה אלא עסקה בבגדים וקישוטים החדשים. על גלגל הטווייה היא שכחה לגמרי. ופתאום, יום לפני חזרתו של רב-החובל הופיעה אישה זקנה השלישית, בעלת שיניים ארוכות שיצאו מפיה כמו חטים של חזיר בר. היא התחילה לטוות כתנה וככל שטווה מהר יותר כך השיניים שלה נעשו ארוכות יותר ויותר.

מהר מאוד כל חדר סיבי הכתנה התמלא בסלילי חוטים.
"אל תשכחי להזמין אותי לסעודת החתונה, נערת" אמרה הזקנה לפני שעזבה "תקראי רק 'קולומבה' ואופיע מיד."
רב-החובל חזר בבוקר, ראה את סלילי כותנה הרבים ואמר:
"עכשיו תהי לאשתי!" וציווה להתחיל בהכנות לחתונה גדולה.
תוך השמחה הרבה הנערה שכחה על שלושת הזקנות שעשו את כל עבודתה, ורק התחילה להתכונן לחתונה. רק ימים אחדים לפני היום הגדול היא נזכרה בהן. היא רצתה לקרוא להן ולהזמין לחגיגה, אך בינתיים שכחה לגמרי את

שמותיהן. היא עשתה מאמצים גדולים להיזכר בהם, אך הכל לשווא. התעצבה מאוד הנערה. מה יהיה? האם באמת כל החוטים יהפכו שוב לסיבי פשתן, כונה וגלמי משי, כפי שאמרו לה הטוות?

החתן שלה הרגיש במצב הרוח הירוד של כלתו והתחיל לדאוג.

"מה קרה?" שאל "מה גורם לך לעצבות הזו?" והוא ניסה לשעשע אותה, סיפר סיפורים מבדחים, תיאר את הארצות המוזרות בהן ביקר, אך שום דבר לא עזר. מרוב דאגה הוא נעשה בעצמו עצבני וכדי להירגע החליט לצאת ליום ציד ביער.

כשהתהלך ביער בחיפוש אחרי חיות בר

התחיל לרדת גשם חזק. הבחור חיפש מחסה כלשהו וראה מרחוק אור. כשהתקרב מצא ביתן קטן ושמע קריאות: "קולומבינה, קולומברה, קולומבה! הגיע זמן לבשל ארוחה. הנערה בוודאי תשכח עלינו ולא תקרא לנו לסעודה. אם לא נבשל עכשיו נהיה רעבות מאוד." רב-החובל הסתכל וראה שלוש זקנות. אחת, בעלת ריסים המגיעים עד הרצפה, שניה בעלת שפתיים עד האדמה, שלישית עם שיניים ארוכות עד הברכיים. "איזה מחזה!" חשב הבחור "אם אספר זאת לכלתי, בוודאי ישעשע אותה הדבר." הוא חזר הביתה וסיפר:

"היום רציתי להסתתר מסערה בצריף שעומד ביער. ושם ראיתי זקנות מוזרות, אחת עם ריסים עד הרצפה, שנייה עם שפתיים עד האדמה ושלישית עם שיניים עד הברכיים. הן ישבו וצעקו זו לזו 'קולומבינה! קולמברה! קולומבה!'"

הנערה התחילה פתאום לצחוק וקראה: "מהר תכין את טכס החתונה. ורק תזכור להזמין את שלושת הזקנות המצחיקות האלה לסעודה!"

וכך באמת נעשה. לנשים הזקנות המוזרות הוכן שולחן מיוחד מלא כל טוב, ודאגו להן יפה. אחרי הסעודה ניגש אליהן החתן הטרי ושאל את קולומבינה:

היא הביאה את גלגל הטוויה והוא זרק אותו
ישר לתוך האש שבתנור.
"לעולם לא תשבי יותר לטוות" אמר.
ומאז הם חיו באושר ועושר.

"סלחי על השאלה, סבתא טובה, אבל למה
הריסים שלך ארוכים כאלה?"
"כי אני מאמצת את עיניי כדי להסתכל היטב
בזמן שאני טווה חוטים דקים."
"ולמה לך שפתיים ארוכות כאלה" שאל החתן
את קולומברה.
"כי אני חייבת להרטיב בהן את החוט שאני
טווה, כדי שלא יתייבש ולא יקרע."
"ולמה לך שיניים ארוכות כאלה?" שאל את
קולומבה.
"כי אני חותכת בהן את הקשרים, כדי
שהחוטים יהיו חלקים."
"זה מה שקורה?" הופתע רב-החובל וקרא
לכלתו "תביאי לי את גלגל הטוויה שלך!"